

Koza odratá a jež

Bola koza rohatá,
do pol boka odratá;
utekala horami
a kryla sa dierami.

Skryla sa milá koza i do líščeji diery.

Príde líška domov a chce vojsť do diery. Tu zbadá cudzieho zvera v brlohu.
Zver sa dvíha, dupoce nohami a volá:

*Ja som koza rohatá,
do pol boka odratá,
cupi-lupi nohami,
prekolem ťa rohami.*

Zľakla sa líška, utekala, nariekala po horách. Stretne ju vlčko.

„Čo plačeš, líštička-sestrička?“

„Ach, vlček-braček, akože by som neplakala? V mojej diere divné zviera!“

„Pod', vyženiem ho!“

Šli ku diere a vlčko zavolať:

*Kto si, zvere,
v líščeji diere?*

A koza zadupoce:

*Ja som koza rohatá,
do pol boka odratá,
cupi-lupi nohami,
prekolem ťa rohami.*

Zľakol sa aj vlčko. Utekali a nariekali po horách už dvaja.

Stretne ich medveď:

„Čo plačeš, líštička-sestrička?“

„Ach, medvedík milý, akože by som neplakala? V mojej diere divné zviera!“

„Pod', vyženiem ho!“

„Ach, ja som ho hnala – nevyhnala. Vlčík ho hnala – nevyhnal. Ani ty ho, medveď, nevyženieš!“

„No, už len pod'! Azda ho vyženiem.“

Išli všetci ku diere a medveď zavolať:

*Kto si, zvere,
v líščej diere?*

A koza zadupoce:

*Ja som koza rohatá,
do pol boka odratá,
cupi-lupi nohami,
prekolem ťa rohami.*

Zľakol sa aj medveď. Utekali a nariekali po horách už traja.

Stretnú ich jež:

„Čo plačeš, líštička-sestrička?“

„Ach, akože by som neplakala? V mojej diere divné zviera!“

„Pod', vyženiem ho!“

„Ach, ty ježa, malé bieža! Veď už ja som hnala – nevyhnala, vlčko hnala – nevyhnal, medveď hnala – nevyhnal, nuž kdeže by si ty vyhnalo?“ povie líška. A vlk dodal:

„Už sme tam boli my králi, páni, a nič sme nevykonali!“

A jež len:

„Hoc ste králi, páni, a ja ježa, malé bieža, predbehnem vás!“

A bežalo, bežalo, lebo sa skrčilo do gule a tak sa kotúľalo horou. A tí za ním. Príde jež ku diere a zavolá:

*Kto si, zvere,
v líščej diere?*

A koza zadupoce:

*Ja som koza rohatá,
do pol boka odratá,
cupi-lupi nohami,
prekolem ťa rohami.*

Jež zavolá:

*A ja som jež,
prekolem ťa tiež!*

I zagúľa sa do diery. Začne sa hádzať, metať a pichať kozu do odratého boka. Koza zbliakla od bolesti a vyskočila z diery. Dobešli i tamtí, ale kde už koza bola! Dostala takú príučku, že sa jej hora navždy odnechcela.

Od tých čias býva líštička spokojne vo svojej diere. Vlk a medveď odišli slediť po hore. Jež mal neďaleko diery. Tam sa uložil na mäkké lístie a hrýzol plánočky, čo si bol podjeseň nazbieral.